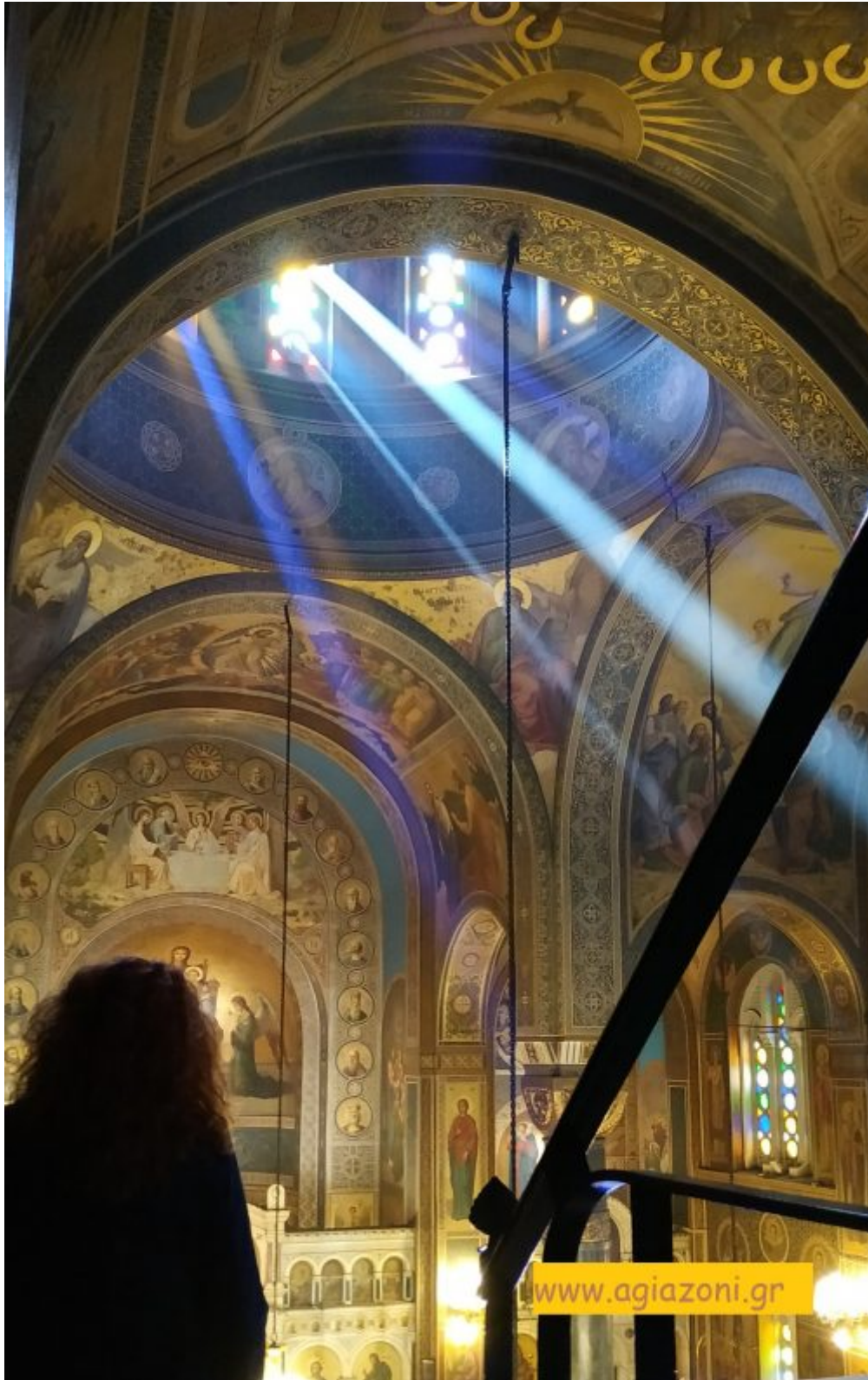
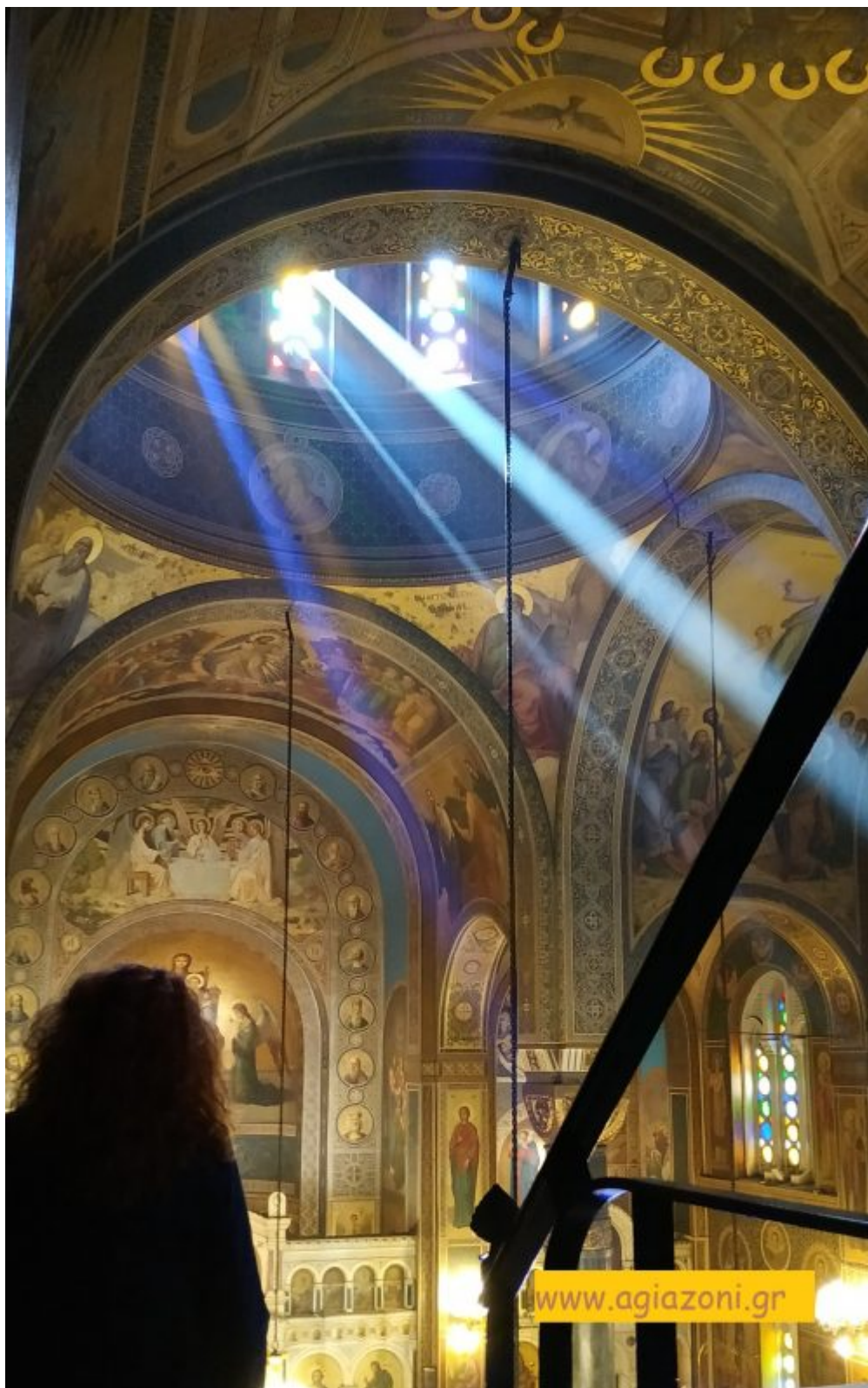

26 Ιουλίου 2021

Είναι ανώτερη από τον γάμο ή άγαμία; (Κραγιόπουλος Συμεών Ίερέυς)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Μοῦ δόθηκε ἓνα σημεῖωμα μὲ τὴν ἐρώτηση: «Ἐὰν ὁ γάμος εἶναι μέσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, τότε καὶ ἡ ἀγαμία θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ὡς μέσο. Ἄν αὐτὸ εἶναι ὀρθό, τότε μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν γάμο ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο; Γιατί ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ τὴν ἀγαμία,

δίνοντας έτσι την έντύπωση ότι ο γάμος είναι κατώτερος από αυτήν;»

Όντως, ο απόστολος Παῦλος συνιστᾷ τὴν ἀγαμία. Στὸ ἕβδομο κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς στὸν στίχο 7 γράφει: «Θέλω νὰ μείνετε ὅπως κι ἐγώ, ἀλλὰ καθένας θὰ κάνει ἐκεῖνο ποῦ τοῦ δόθηκε». Καὶ ὄντως δίνει τὴν έντύπωση ὅτι ὁ γάμος εἶναι κατώτερος ἀπὸ τὴν ἀγαμία. Στὸν στίχο 38 γράφει: «Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸν ἕγγαμο βίῳ καλὰ κάνει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ μένει ἄγαμος κάνει ἀκόμη καλύτερα». Πιὸ κάτω: «Ἐὰν μία γυναίκα μείνει χήρα, μπορεῖ πάλι νὰ παντρευτεῖ. Μόνο αὐτὸ νὰ τὸ κάνει ἐν Κυρίῳ». Θὰ λέγαμε σήμερα, νὰ κάνει τὸ μυστήριο τοῦ γάμου. Λέει ὅμως στὸν στίχο 40: «Μακαριωτέρα δὲ ἐστίν, ἐὰν οὕτω μείνη». Θὰ εἶναι ὅμως μακαριωτέρα, ἐὰν μείνει ἄγαμος. Καὶ προσθέτει μάλιστα: «...κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ καγῶ Πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν». Μὲ τὸ «κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην» θέλει νὰ πεῖ ὅτι δὲν ἔχει ρητὴ έντολή ἀπὸ τὸν Κύριο, ἀλλὰ ἐκφράζει τὴ δική του γνώμη. Ὅμως, ἀμέσως προσθέτει: «Δοκῶ δὲ καγῶ Πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν». Μὲ τὴ φράση αὐτὴ έννοεῖ ὅτι καὶ αὐτὸ ποῦ λέει ὡς γνώμη δική του εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Δὲν λέει ὅ,τι λέει, διότι ἔτσι τοῦ ἀρέσει, διότι ἔτσι τοῦ φαίνεται καλύτερα.

Στὸν στίχο 32 καὶ ἐξῆς τοῦ ἰδίου κεφαλαίου γράφει ὁ απόστολος: «Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι. Ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ. Ὁ ἕγγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί. Ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ἡ ἀγία καὶ σῶματι καὶ πνεύματι. Ἡ ἕγγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί».

Προσέξτε. Ἐδῶ γίνεται μία παρεξήγηση, μία παρερμηνεία αὐτοῦ ποῦ λέει ὁ απόστολος. Ὅταν λέει ὅτι μία ἕγγαμος «μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί», δὲν θέλει νὰ πεῖ ὅτι αὐτὴ εἶναι χαμένη, ὅτι δὲν ἔχει μὲ τί νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ ἀσχολεῖται μὲ αὐτὰ ποῦ τὴν ὀδηγοῦν στὴν ἀπώλεια. Θέλει νὰ πεῖ ὅτι μία ἕγγαμος καθηκόντως θὰ μεριμνᾷ πῶς νὰ ἀρέσει στὸν ἄνδρα της, καὶ ἐπομένως μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου.

Θυμᾶμαι τὴν ἐρμηνεία ποῦ ἔδινε ἓνας καθηγητής, εἰδικὸς στὴν ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὶς φράσεις: «πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί» ἢ γυναίκα καὶ πιὸ πάνω «πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί» ὁ ἄνδρας, καὶ πρέπει νὰ εἶναι σωστὴ ἢ ἐρμηνεία αὐτῆ· ὁ Θεὸς τὰ οἰκονόμησε ἔτσι, ὥστε ἢ γυναίκα νὰ νοιάζεται πῶς θὰ ἀρέσει στὸν ἄνδρα της, ὅπως ἐπίσης ὁ ἄνδρας νὰ νοιάζεται πῶς θὰ ἀρέσει στὴ γυναίκα του. Μερικὲς πραγματικότητες δὲν εἶναι ἐκτὸς της νόμιμης καταστάσεως. Ὅπως καταλαβαίνετε, ἐὰν αὐτὴ ἢ φράση ἔχει αὐτὴ τὴν έννοια, τακτοποιεῖ ἀρκετὰ θέματα, ποῦ καμιὰ φορᾷ ἐμεῖς τὰ παρερμηνεύουμε, τὰ παρεξηγοῦμε.

Στὸν στίχο 7 τοῦ ἰδίου κεφαλαίου λέει ὁ απόστολος: «Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους

εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτὸν· ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως». Κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, τὸ νὰ εἰσέλθει κανεὶς στὸν γάμο εἶναι εἰδικὸ χάρισμα, ὅπως καὶ τὸ νὰ μείνει κανεὶς ἐκτός του γάμου, νὰ μείνει στὴν ἀγαμία, εἶναι εἰδικὸ χάρισμα. Τὸ θέμα εἶναι πῶς θὰ διακρίνει κανεὶς ποῖο χάρισμα ἔχει.

Βέβαια, ὄντως, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔτσι ὅπως τὰ λέει, εἶναι σὰν νὰ συνιστᾷ τὴν ἀγαμία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοια ποὺ εἶπαμε, καὶ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι κατώτερος ὁ γάμος. Ἐδῶ θὰ τὰ ποῦμε ὅσο μπορούμε πιὸ εἰλικρινὰ καὶ πιὸ ξεκαθαρισμένα. Γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, ἀπὸ ὅ,τι ἐγὼ ἔχω καταλάβει, ὅλοι οἱ Πατέρες, χωρὶς καμιά ἐξαίρεση, εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας. Δὲν ὑποβιβάζουν τὸν γάμο, ἀλλὰ πάντως δὲν τὸν θεωροῦν ἔτσι ὅπως τὸν θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι σήμερα, ποὺ καταβάλλεται δηλαδὴ προσπάθεια νὰ τοῦ δώσουν ἄλλο νόημα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔχει.

Ὁ γάμος εἶναι μυστήριον καὶ δὲν ἔχει ἴχνος ἀμαρτίας, ἀλλὰ εἶναι κάτι ποὺ ὑπάρχει κατὰ συγγνώμην, κατὰ συγκατάβασιν, ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κάπως ἔτσι οἱ Πατέρες θεωροῦν τὸν γάμο.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ αὐτὰ ποὺ λέει –«Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτὸν»– εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα; Ἴσως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως ὁμιλεῖ περὶ χαρισμάτων: «ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως». Καὶ ὁ γάμος χάρισμα καὶ ἡ ἀγαμία χάρισμα. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία. Ὡστόσο, σαφῶς τὸ λέει ὁ ἀπόστολος ὅτι ὁ ἄγαμος βίος εἶναι προτιμότερος, γιὰ ἐκεῖνον βέβαια ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα, γιὰ ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκολουθήσει αὐτὸν τὸν βίον. Μὴν τὰ παίρνετε, ὅσα λέμε, κατὰ γράμμα. Προσπαθοῦμε νὰ ποῦμε τί λένε ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ Πατέρες.

Γιατί ὁ ἄγαμος βίος, μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν Πατέρων, εἶναι ἀνώτερος –ἂν μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε αὐτὴ τὴ λέξη– ἀπὸ τὸν ἔγγαμο βίον;

Ὁ γάμος, τὸ φαγητὸ καὶ ἄλλα παρόμοια ἔχουν πρόσκαιρη ἀξία καὶ πρόσκαιρη σημασία. Σαφῶς τὸ λέει ὁ Χριστός, καὶ τὸ ξέρουμε, ὅτι μετὰ τὸν θάνατο καὶ μετὰ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν δὲν ὑπάρχει γάμος. Ἐκεῖ ὅλοι θὰ ζοῦν ὡς ἄγγελοι (Μάτθ. 22:30). Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος.

Μετὰ τὸν θάνατο, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, τίθεται τέρμα σ' αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς, στὸν γάμο. Ὅπως τίθεται τέρμα στὸ νὰ τρώει κανεὶς. Δὲν θὰ τρέφεται ὁ ἄνθρωπος; Θὰ τρέφεται, ἀλλὰ ἐκείνη θὰ εἶναι ἄλλου εἴδους τροφή. Τώρα τρέφεται ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ συντηρηθεῖ σωματικά, γιατί ἀλλιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει. Τότε,

ἀπὸ ὅ,τι μποροῦμε νὰ καταλάβουμε, δὲν θὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μία τέτοια τροφή, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μόνη τροφή ποὺ ἔχει καὶ τώρα ἀνάγκη, καὶ ποὺ εἶναι ὁ Θεός. Δηλαδή, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι ἡ τροφή τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὴ τὴν τροφή θὰ τὴν ἔχει αἰωνίως, γιὰ πάντα, ἀλλὰ ἡ ἄλλη τροφή, ἡ γνωστή, θὰ λείψει.

Κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ γάμος θὰ λείψει. Θὰ ὑπάρχει ὁ ἕνας γάμος, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ποῦμε, ὁ αἰώνιος, ὁ μοναδικός, ὁ τέλειος γάμος, δηλαδή ὁ γάμος ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τοῦ Ἀρνίου, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός, καὶ εἰδικότερα ὁ γάμος μίας ἐκάστης ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τουλάχιστον ἔτσι ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὶς παραβολὰς του (Μάτθ. 22:1-14, 25:1-13), ἀλλὰ στὴν Ἀποκάλυψη ἀκόμη πιὸ πολὺ φαίνεται αὐτὸ (Ἄπ. 19:6-9). Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά, ὁ γάμος ποὺ γίνεται στὸν κόσμον αὐτόν, αὐτὸς ὁ σωματικὸς καὶ ψυχικὸς γάμος, εἶναι εἰκόνα ἐκείνου τοῦ γάμου.

Μετὰ λοιπὸν τὸν θάνατον σταματᾷ ἡ τροφή αὐτή, καὶ τροφή πλέον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Θεός. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀρχίσει νὰ παίρνει τὴν τροφή αὐτὴ ἀπὸ ἐδῶ, ἄσχετα ἂν τρῶμε καὶ ὅλες τὶς ἄλλες τροφές. Ὅπως ἡ τροφή, ἔτσι καὶ ὁ γάμος εἶναι κάτι ποὺ ἔχει τὴν ἀξία τοῦ ἐδῶ, σ' αὐτόν τὸν κόσμον. Μετὰ τὸν θάνατον ὑπάρχει ὁ ἄλλος γάμος, ὁ πνευματικὸς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἀρχίζει ἀπὸ ἐδῶ.

Πηγή: agiazoni.gr